

Є.М. Горбань,
Н.В. Топольникова

Інститут геронтології
АМН України,
м. Київ

Вплив іонізувального випромінення на нервову регуляцію кори надниркових залоз та підшлункової залози

The influence of ionizing radiation on the nervous regulation of adrenal cortex and pancreas

Цель роботи: Изучение особенностей нервной регуляции глюкокортикоидной функции коры надпочечников (НП) и инсулогенной функции поджелудочной железы (ПЖ) в условиях однократного воздействия ионизирующего облучения в сублетальной дозе.

Материалы и методы: Эксперименты были проведены на взрослых крысах-самцах линии Вистар. Фармакологическое селективное ингибирование отдельных компонентов нервной регуляции (а- или б-адренергического, М-холинергического) обеспечивалось путем 3-дневного введения внутривенно, дважды в сутки ингибиторов соответствующих реактивных структур (пирроксанна, анаприлина или атропина) из расчета 10 мг на 1 кг массы животного. На следующий день после последнего введения препарата животных подвергали однократному общему рентгеновскому облучению (R-облучению) в дозе 4 Гр. Через 1 час после облучения исследовали интенсивность секреции 11-оксикортикоидов (11-ОКС) изолированными НП, уровни инсулина (Инс) и глюкозы в крови.

Результаты: Через 1 час после облучения отмечалось повышенение интенсивности секреции 11-ОКС изолированными НП и уровня Инс в крови. Хроническое введение ингибиторов а- или б-адренореактивных структур не оказывало существенного влияния на интенсивность секреции 11-ОКС изолированными НП, концентрации Инс и глюкозы в крови, но предупреждало изменения интенсивности секреции 11-ОКС и уровня Инс в крови у облученных животных. Хроническое введение ингибитора М-холинореактивных структур приводило к резкой активации секреции 11-ОКС изолированными НП и повышению уровня Инс в крови. Последующее R-облучение не оказывало существенного влияния на уровень стероидогенеза изолированными НП и Инс в крови по сравнению с величинами данных показателей, обусловленными изолированным введением атропина.

Выводы: Альфа- или бета-адренергический компоненты нервной регуляции глюкокортикоидной функции НП и инсулогенной функции ПЖ, не влияя существенно на интенсивность секреции 11-ОКС изолированными НП и уровень Инс в крови необлученных крыс, обеспечивают активирующее влияние на указанные параметры в условиях однократного воздействия ионизирующего облучения в сублетальной дозе. Холинергический компонент нервной регуляции обеспечивает тоническое ингибиторное влияние на глюкокортикоидную функцию НП и инсулогенную функцию ПЖ у необлученных животных и сохраняется в условиях однократного облучения в сублетальной дозе.

Ключевые слова: рентгеновское облучение, надпочечники, поджелудочная железа, нервная регуляция.

Вплив іонізувального випромінення (ІО) на організм призводить до порушень нейрогуморальної регуляції функцій, що спричиняє звуження діапазону адаптаційно-пристосувальних реакцій опроміненого організму [1–3].

Важлива роль у розвитку реакцій організму на дію ІО належить змінам секреції анти-

Objective: To study the peculiarities of nervous regulation of glucocorticoid function of adrenal glands" (AG) cortex and insulogenic function of pancreas at exposure to single x-irradiation in sublethal dose.

Material and Methods: The experiment was conducted on adult Wistar male rats. Selective pharmacological inhibition of separate components of nervous regulation (a- or b-adrenergic, M-cholinergic) was provided by intraperitoneal injection twice a day for 3 days at a dose of 10 mg/kg body weight of corresponding reactive structure blocker (pirroxan, anaprilin or atropine). The animals were exposed to single x-irradiation at a dose of 4 Gy next day after the last injection and were tested in an hour after irradiation. We determined 11-oxycorticosteroids (11-OCS) secretion intensity by isolated AG, blood insulin and glucose levels.

Results: One hour after x-irradiation the intensity of 11-OCS secretion by isolated AG and blood insulin level were increased. Chronic injection of a- or b-adrenergic blockers did not influence intensity of 11-OCS secretion by isolated AG, blood insulin and glucose levels, but prevented intensity of 11-OCS secretion and blood insulin level changes in irradiated animals. Chronic injection of M-cholinergic blockers resulted in an essential activation of 11-OCS secretion by isolated AG and increase of blood insulin level. Subsequent x-irradiation did not influence the intensity of 11-OCS secretion by isolated AG and blood insulin level when compared with the same parameters caused by chronic atropine injection only.

Conclusion: a- or b-adrenergic components of nervous regulation of glucocorticoid function of AG and insulogenic function of pancreas does not influence essentially the intensity of 11-OCS secretion by isolated AG and blood insulin level in unirradiated rats, provide activation effect on indicated parameters upon a single x-irradiation in sublethal dose. Cholinergic component of nervous regulation provides tonic inhibitor effect on glucocorticoid function of AG and insulogenic function of pancreas in unirradiated rats and maintains under effect of single x-irradiation in sublethal dose.

Key words: x-irradiation, adrenal glands, pancreas, nervous regulation.

гоністичних гормонів-глюкокортикоїдів та інсуліну (Інс) [4, 5].

Нервова регуляція залоз внутрішньої секреції здійснюється по двом основним каналам [6]. Перший із них – регуляторні впливи вищих відділів центральної нервової системи на ланцюги «гіпоталамус – гіпофіз –peri-

ферична ендокринна залоза». Другий—прямі нервові впливи на функціональний стан секреторних клітин ендокринних залоз.

Для дослідження особливостей нервової регуляції глюкокортикоїдної функції кори надниркових залоз (НЗ) та інсулогенної функції підшлункової залози (ПЗ) ми використовували фармакологічне селективне інгібування окремих компонентів нервових впливів (послаблення а-або-адренергічного або М-холінергічного компонентів регуляторних впливів). Перевагою методів селективної фармакологічної денервациї *in vivo*, використаних нами, є можливість системного аналізу змін нервового контролю функціональної активності ендокринних залоз при виключенні різних його ланок, що особливо важливо для вивчення особливостей їх змін під впливом ІО.

Методика дослідження

Досліди проведені на щурах-самцях лінії Вістар віком 6 місяців.

Тварин опромінювали на ікс-променевому апараті РУМ-17. Умови одноразового ікс-опромінення в дозі 4 Гр: напруга на трубці — 180 кВ; сила струму — 14 мА; фільтр — Сі 0,5 мм + А1 1,0 мм; потужність дози — 1 сГр/с, фокусна відстань — 45 см; час опромінення — 6 хв 40 с.

Роль адренергічного та холінергічного компонентів нервової регуляції функцій ендокринних залоз досліджували за умов дворазового добового внутріочеревинного введення протягом 3 діб (із розрахунку 10 мг на 1 кг маси тіла тварини) піроксану (Санкт-Петербург, «ІСН Октябрь», Росія) — з метою селективного виключення а-адренергічного компонента регуляції; анаприліну (Харківська фармацевтична фірма «Здоров'я», Україна) — з метою селективного виключення в-адренергічного компонента регуляції; атропіну (Дослідний завод ДНЦЛЗ, Україна) — для забезпечення блокади М-холінореактивних структур. Контрольним тваринам уводили фізіологічний розчин за тією ж схемою. На наступну добу після останнього введення препарату тварин опромінювали в зазначеній дозі. Через 1 год після опромінення тварин забивали.

Дослідження глюкокортикоїдної функції ізольованих НЗ проведено методом непроточної інкубації з використанням розчину Кребса-Хенселята, збалансованого для НЗ [7]. Інкубацію проводили при 37 °C. Її тривалість становила 2 години. Для аерації інкубаційного середовища (5 мл) застосовували карбоген (5 % CO₂ + 95 % O₂), змінюючи середовище через кожні 20 хвилин.

Концентрацію 11-оксикортикостероїдів (11-ОКС) в інкубаційному середовищі визначали флюориметричним методом [8], використовуючи як стандарт кристалічний кортикостерон фірми «Serva».

Рівень Інс у крові визначали радіоімунним методом [8]. Для визначення концентрації глюкози в крові використовували глюкооксидазний метод [9].

Результати та їх обговорення

Через 1 год після одноразового ікс-опромінення в дозі 4 Гр спостерігалася реакція кори НЗ на дію ІО: підвищувалась інтенсивність секреції 11-ОКС ізольованими НЗ на перший годині інкубації на 150, на другий — на 89,4% (таблиця).

Ці результати збігаються з даними літератури. В дослідах на шурах після ікс-опромінення в дозі 6,6 Гр привикористанні методу інкубації *invitro* зізвів НЗ спостерігалося підвищення синтетичної активності [10]. За даними авторів, через 2,5 год після ікс-опромінення секреція кортикостероїдів була підвищеною в 2 рази. Двофазне підвищення секреції кортикостероїдів відбулося після опромінення в дозі 8 Гр [10]. Дві фази підвищення секреції кортикостероїдів відбувають розвитку первинної та вторинної реакції активування.

Через 1 год після одноразового ікс-опромінення в дозі 4 Гр одночасно з підвищенням інтенсивності секреції 11-ОКС ізольованими НЗ спостерігалося підвищення рівня Інс у крові (див. таблицю).

За даними літератури, в перші години після опромінення концентрація Інс в крові підвищувалася відразу після розвитку гіперкортизолемії [5]. В дослідах на мишиах, щурах, собаках, підданих загальному летальному ікс-опроміненню в діапазоні поглинутих доз 9–15 Гр [4], показано, що в перші години після опромінення концентрація імунореактивного Інсу в крові підвищувалася відразу після розвитку гіперкортизолемії.

Результати наших досліджень свідчать, що рівень глюкози в крові щурів через 1 год після ікс-опромінення у використаній дозі не відрізняється від такої в контрольній групі (див. таблицю). Можна припустити, що стабілізація рівня глюкози в крові тварин досягали завдяки дратковій стимуляції секреції Інс, що компенсувала гіперглікемічну дію підвищеної концентрації глюкокортикоїдів.

Стероїдогенна функція НЗ та інсулогенна функція ПЗ контролюються адренергічними механізмами, які реалізуються як на рівні пе-

риферичних залоз, тобто НЗ та ПЗ, так і на гіпоталамо-гіпофізарному рівні [6].

Хронічне введення тваринам блокаторів або вадренореактивних структур—піроксану чи анапрапіліну відповідно не викликало вірогідних змін інтенсивності базальної секреції 11-ОКС ізольованими НЗ, концентрації Інс і глюкози в крові (див. таблицю).

Хронічне введення піроксану перед одноразовим опроміненням в дозі 4 Гр попереджали розвиток первинної реакції кори НЗ та ПЗ на дію ІО. В групі опромінених тварин, яким вводили піроксан, інтенсивність секреції 11-ОКС ізольованими НЗ, рівні Інс та глюкози в крові не відрізнялися від рівнів відповідних показників у контролі (див. таблицю).

Введення анапрапілу протягом 3 діб перед опроміненням попереджали розвиток первинної реакції кори НЗ та ПЗ на дію ІО. Так, у групі опромінених тварин, яким попередньо

вводили вадреноблокатор, інтенсивність секреції 11-ОКС ізольованими НЗ, рівні Інс та глюкози в крові не відрізнялися від рівнів відповідних показників у контролі, а порівняно з групою опромінених тварин спостерігалося вірогідне зниження інтенсивності секреції 11-ОКС ізольованими НЗ та рівня Інс у крові (див. таблицю).

Таким чином, вклад адренергічного компонента регуляції глюкокортикоїдної функції кори НЗ та інсулогенної функції ПЗ у розвиток первинної реакції організму на одноразову дію ІО в сублетальній дозі забезпечує активацію зазначених функцій.

Істотну роль у регуляції секреторної активності НЗ та ПЗ відіграє холінергічний компонент нервової регуляції [6].

Хронічне введення тваринам блокатора М-холінергічних структур атропіну призводило до різкого підвищення інтенсивності

Погодинна секреція 11-ОКС ізольованими наднирковими залозами та рівні інсуліну й глюкози в крові шурів, опромінених на фоні хронічного введення блокаторів адрено- та холінергічних структур

Hourly secretion of 11OCS by isolated adrenal glands and blood insulin and glucose level in animals irradiated against a background of chronic administration of adreno- and cholin-reactive structures blockers

Група тварин	Базальна секреція 11-ОКС ізольованими НЗ, мкмоль/(кг за год)		Рівень інсуліну в крові, пкмоль/л	Рівень глюкози в крові, ммоль/л
	за 1-шу годину інкубації	за 2-гу годину інкубації		
Контроль (n = 10)	93,7 ± 14,2	48,2 ± 7,3	60,7 ± 5,4	5,75 ± 0,20
Ікс-опромінення (n = 8)	185,5 ± 20,2 <i>p</i> ₁ < 0,05	91,3 ± 9,8 <i>p</i> ₁ < 0,05	192,3 ± 34,7 <i>p</i> ₁ < 0,05	6,05 ± 0,54 <i>p</i> ₁ > 0,05
Піроксан (n = 6)	124,0 ± 19,3 <i>p</i> ₁ > 0,05 <i>p</i> ₂ > 0,05	79,9 ± 23,4 <i>p</i> ₁ > 0,05 <i>p</i> ₂ > 0,05	69,7 ± 10,0 <i>p</i> ₁ > 0,05 <i>p</i> ₂ < 0,05	6,49 ± 0,32 <i>p</i> ₁ > 0,05 <i>p</i> ₂ > 0,05
Піроксан + ікс-опромінення (n = 7)	98,1 ± 15,6 <i>p</i> ₁ > 0,05 <i>p</i> ₂ < 0,05 <i>p</i> ₃ > 0,05	50,8 ± 6,5 <i>p</i> ₁ > 0,05 <i>p</i> ₂ < 0,05 <i>p</i> ₃ > 0,05	75,2 ± 9,9 <i>p</i> ₁ > 0,05 <i>p</i> ₂ < 0,05 <i>p</i> ₃ > 0,05	5,76 ± 0,42 <i>p</i> ₁ > 0,05 <i>p</i> ₂ > 0,05 <i>p</i> ₃ > 0,05
Анапрапін (n = 8)	112,5 ± 15,4 <i>p</i> ₁ > 0,05 <i>p</i> ₂ < 0,05	47,3 ± 9,5 <i>p</i> ₁ > 0,05 <i>p</i> ₂ < 0,05	58,9 ± 4,0 <i>p</i> ₁ > 0,05 <i>p</i> ₂ < 0,05	6,23 ± 0,56 <i>p</i> ₁ > 0,05 <i>p</i> ₂ > 0,05
Анапрапін + ікс-опромінення (n = 8)	118,9 ± 4,4 <i>p</i> ₁ > 0,05 <i>p</i> ₂ < 0,05 <i>p</i> ₄ > 0,05	55,9 ± 7,3 <i>p</i> ₁ > 0,05 <i>p</i> ₂ < 0,05 <i>p</i> ₄ > 0,05	69,2 ± 8,4 <i>p</i> ₁ > 0,05 <i>p</i> ₂ < 0,05 <i>p</i> ₄ > 0,05	6,60 ± 0,56 <i>p</i> ₁ > 0,05 <i>p</i> ₂ > 0,05 <i>p</i> ₄ > 0,05
Атропін (n = 8)	231,2 ± 10,0 <i>p</i> ₁ < 0,05 <i>p</i> ₂ > 0,05	103,4 ± 5,5 <i>p</i> ₁ < 0,05 <i>p</i> ₂ > 0,05	126,6 ± 20,7 <i>p</i> ₁ < 0,05 <i>p</i> ₂ > 0,05	6,31 ± 0,57 <i>p</i> ₁ > 0,05 <i>p</i> ₂ > 0,05
Атропін + ікс-опромінення (n = 8)	260,9 ± 2,6 <i>p</i> ₁ < 0,05 <i>p</i> ₂ < 0,05 <i>p</i> ₅ > 0,05	123,1 ± 7,3 <i>p</i> ₁ < 0,05 <i>p</i> ₂ < 0,05 <i>p</i> ₅ > 0,05	86,6 ± 10,7 <i>p</i> ₁ < 0,05 <i>p</i> ₂ < 0,05 <i>p</i> ₅ > 0,05	6,80 ± 0,88 <i>p</i> ₁ > 0,05 <i>p</i> ₂ > 0,05 <i>p</i> ₅ > 0,05

Примітка. Вірогідність різниць: *p*₁ — порівняно з контролем; *p*₂ — ікс-опроміненням; *p*₃ — піроксаном; *p*₄ — анапрапіном; *p*₅ — атропіном.

стероїдогенезу корою ізольованих НЗ, а також до вірогідного підвищення рівня Інс у крові. Концентрація глукози в крові у тварин зазначененої групи не була зміненою порівняно з контролем.

Введення атропіну протягом 3 діб перед опромінюванням підвищувало інтенсивність базальної секреції 11-ОКС ізольованими НЗ щурів на 1-й годині інкубації на понад 40%, на 2-й — на 35% порівняно з групою щурів, підданих лише опромінюванню (див. таблицю). Концентрація Інс у крові опромінених тварин, яким попередньо вводили атропін, була підвищеною на 43% порівняно з контролем, але не зміненою істотно порівняно з групою опромінених тварин. Концентрація глукози в крові опромінених щурів, яким попередньо вводили атропін, не була зміненою порівняно з контролем (див. таблицю).

Хронічне введення атропіну перед опромінюванням не впливало на ступінь активації стероїдогенезу ізольованими НЗ та підвищення концентрації Інс у крові щурів порівняно з аналогічними показниками в групі тварин, яких піддавали впливу лише введенню атропіну.

Висновки

1. Альфа- та бета-адренергічні компоненти нервової регуляції глукокортикоїдної функції НЗ та інсулогенної функції ПЗ, не впливаючи істотно на секрецію 11-ОКС ізольованими НЗ тарівень Інс у крові неопромінених щурів, забезпечують активуючий вплив на зазначені функції за умов одноразової дії ІО в сублетальній дозі.

2. Холінергічний компонент нервової регуляції забезпечує тонічний інгібувальний вплив на глукокортикоїдну функцію НЗ та інсулогенную функцію ПЗ у неопромінених тварин та зберігається за умов одноразового опромінювання в сублетальній дозі.

Література

1. Дедов В.И., Дедов И.И., Степаненко В.Ф. Радиационная эндокринология. — М.: Медицина, 1993. — 208 с.
2. Горбань Е.М. // УРЖ. — 1996. — Т. IV, вип.1. — С. 96–103.
3. Горбань Е.Н., Барабой В.А. // Арх. клин. эксперим. мед. — 1999. — Т. 8, № 2. — С. 210–215.

4. Мизина Т.Ю. // Радиобиол. — 1990. — Т. 30, № 4. — С. 487–490.
5. Коваленко А.Н. Пострадиационная эндокринопатия у участников ликвидации последствий аварии на ЧАЭС. — К.: Иван Федоров, 1998. — С. 92–99.
6. Ажила Я.И. Нервы желез внутренней секреции и медиаторы в регуляции эндокринных функций. — М.: Наука, 1981. — 503 с.
7. Matthews E.K. // J. Physiol. — 1967. — Vol. 189, № 1. — P. 139–148.
8. Резников А.Г. Методы определения гормонов. — К.: Наук. думка, 1980. — 400 с.
9. Коаб В.Г., Камышников В.С. Клиническая биохимия. — Минск: Беларусь, 1976. — 311 с.
10. Мороз Б.Б., Кендыш И.Н. Радиобиологический эффект и эндокринные факторы. — М.: Атомиздат, 1975. — 228 с.

Дата надходження 17.05.2002.

Адреса для листування:
Горбань Євген Миколайович,
відділ медичної науки МОЗ України, вул. Грушевського, 7,
Київ, 01021